

[Undervisningsministeren]

der stadig mangler nogle pladser, og det er dem, vi bl.a. med redegørelsen nu ønsker udbygget.

Hr. Holger Nielsen spurgte også om regeringens holdning til amterne og uddannelsesplanlægningen. Her kan jeg oplyse, at regeringens holdning på dette område er præcis, som den var, da vi i juni måned 1980 vedtog folketingsbeslutningen om ungdomsuddannelserne, hvoraf det fremgår, at kommuner og amter skal med ind i uddannelsesplanlægningen. Derfor vil der også snart for dette ting komme et lovforslag om kommuners og amters deltagelse i erhvervsuddannelsesrådet.

Hr. Knud Lind tog op nogle konkrete sager, som jeg ikke skal kommentere eller forsvare, for jeg kender ikke andet til dem end det, der er blevet sagt her. Jeg vil dog godt komme med en bemærkning om den ene sag, om den restaurant, der kun havde eksisteret et halvt år. Disse eksempler kan lyde grove og mærkværdige. Jeg skal erkende, at jeg også synes, at hr. Knud Linds eksempler gjorde det, men hvis man ser just på restaurationsbranchen, så ved vi jo alle – ja, vi kan bare cykle rundt her i København – at så er der den ene måned en restaurant dér, den næste måned er den blevet til vinstue og den tredje måned til cafeteria. Det er altså ikke helt uden ræson at sikre, at dér, hvor de får lov til at tage unge i lære, skal der også være en rimelig sikkerhed for, at de unge kan gøre deres uddannelse færdig på det pågældende sted.

Jeg skal ikke sige, om det gælder de pågældende restauranter, hr. Knud Lind nævnte. Jeg kender dem ikke, men jeg vil sige, at der måske er en årsag til, at det faglige udvalg har reageret på denne måde. I øvrigt vil jeg sige, at vi med samtlige faglige udvalg har haft en møderække i efteråret netop om disse spørgsmål, netop om, at unødige barrierer ikke skulle forhindre godkendelse af praktikpladser, om ikke vi kunne forenkle procedurerne både fra ministeriets side og fra de faglige udvalgs side. Der var fra samtlige udvalg en positiv holdning over for at gå i gang med det, og det er vel sådan set det væsentligste i denne forbindelse.

Når der i det hele taget tales om smidiggørelse af godkendelsesprocedurerne, så kan regeringen og jeg være enige i den række punkter, der har været nævnt. På en lang række punkter er arbejdet også allerede gået

i gang med forenklinger og smidiggørelser. I redegørelsen peger vi jo også på en række forhold, der må tages op, og herunder bl. a. dette at sikre, at der ikke går en helt urimeligt lang tid, inden man får svar på, om en uddannelsesplads er godkendt.

En af de ting, man kan overveje, er den model, der findes inden for Jernets område. Hvis man ikke inden for 14 dage – tror jeg det er – eller måske 3 uger har fået svar, så er pladsen godkendt for den pågældende elev. Jeg synes, det er en overvejelse værd, om den model kan føres over på andre områder. Jeg er i hvert fald ganske enig i, at det er ikke rimeligt, at der går så lang tid, som man af og til hører om.

Men når jeg hører en række talere i dag tale om praktikpladser, får jeg somme tider den tanke, at man ligesom leder efter undskyldninger for at undgå at være med til at gøre noget ved problemet. F. eks. anvendte fru Grethe Fenger Møller imod kvoteringsordningen det argument, at der var forskellige forhold. Der var ikke mangel på HK-pladser i Københavnsområdet, medens der var vældig mangel på HK-pladser i visse egne af Jylland. Jeg kan ikke se, hvorfor det skulle tale mod kvoteringsordningen, for laver man en kvoteringsordning, som fremskaffer pladser i Nordjylland, behøver den altså ikke at komme til at træde i funktion i Københavnsområdet, al den stund der altså ikke er HK-elever til at besætte pladserne.

Fru Mimi Stilling Jakobsen havde også en række forslag til, hvordan man kunne løse dette problem. Et af de mere pudsige var for så vidt et forslag om at forlænge praktiktiden. Fru Mimi Stilling Jakobsen sagde, at det var godt for de unge. Det skal jeg ikke tage stilling til. Hun sagde, det var godt for arbejdsgiveren. Det sidste tror jeg i hvert fald er rigtigt; han får en næsten udlært arbejdskraft for en relativt lav løn; men der er i hvert fald én ting, der med sikkerhed følger af det forslag, og det er, at det forøger praktikpladsproblemet. Hvis vi har det samme antal praktikpladser og hver elev forbliver et halvt år længere, må der komme færre igennem systemet, og det var dog endnu den pudsigste måde at løse vort praktikpladsproblem på.

Hr. Bertel Haarder talte om bundtning af praktikpladser, men det er jo sådan set noget, der kan lade sig gøre allerede i det